

Ὀντως, ἡ θύρα ἠνεώχθη, ἡ δὲ ἰσχνὴ κεφαλὴ τοῦ φύλακος ἐφῆνε.

Εἰσελθὼν οὗτος εἰς τὸ μαγειρεῖον ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν κυρίαν Κεραυνῶν, ἣν ἤσπασθη εἰς τὸ μέτωπον.

Ἐκεῖνη ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς λέγουσα :

— Εἶσαι σύ, Ζεαννῖνε !

Καὶ ἐπ' ἀνέκλεισεν αὐτοὺς παράυτα.

Ἐκεῖνος ἐχειρῆτα ἤδη τοὺς παριστάμενους.

— Καλὴ ἐσπέρα σας, εἶπε.

Ἡ Ροζίνα προσέφερεν αὐτῷ καθισμα, παρῆλθεσαν ἐνώπιόν του ἐν πινάκιον καὶ ποτήριον.

— ὦ ! ὦ ! κύρ Ζεαννῖνε, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχος, ἀργὰ γυρίζεις εἰς τοὺς δρόμους.

Ὁ Σκορράφας ἐξηγήθη :

Ἦρχετο ἀπὸ Σαῖν - Μελοῦρ διὰ τινὰ παραγγελίαν. Εἶδε φῶς εἰς τὰ παράθυρα καὶ εἰσῆλθεν ἵνα χαιρετίσῃ.

Ἐπὶ οὗ ποτήριον ἔτι καὶ ἡτοιμάζοντο ν' ἀπέλθωσι.

Ὁ ἱερεὺς ἐφόρεσε τὸν πῖλόν του, ἀνῆψε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν καπνοσύριγγα αὐτοῦ καὶ κλονούμενος μετέβη ἐν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Ὁ ἔξωθεν δροσερὸς ἀὴρ ἐπ' ἀνέστησεν αὐτὸν ὀρθιον ἐπὶ τῶν κνημῶν του καὶ διηυθύνθη ἀσφαλῶς πρὸς τὸ πρεσβυτέρειόν του. ὅπερ διεκρινετο οὐχὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας, ἣτις ἦν ἐπιβάλλουσα οἰκοδομὴ τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, μὴ ἔχουσα τί τὸ ἀξιοσημείωτον, πλὴν τοῦ ἐκ γρανίτου πύργου αὐτῆς.

Ὁ Ἰβ' εἶχε μεταβῆ εἰς τὸν σταῦλον ἵνα ἐπισαῇ τὸν ἵππον τοῦ χωροφύλακος, δὴ ἐκράτει ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ πλησίον τοῦ οὐδοῦ.

Ὁ Μισὸ ἐβεβαιώθη, ὡς καλὸς ἱππότης, ὅτι τὰ λωρία εἶχον καλῶς προσδεθῇ, ἐχειρῆτισε τὴν κυρίαν Κεραυνῶν, ὑπνώττουσαν πάντοτε ἐν τῷ ἀνακλιντῷ της, ἡσπασθῇ εἰς τὰς παρειὰς τὴν Ἀγνὴν, ἠύχθη εἰς πάντας τὴν καλὴν νύκτα, ἵππευσε καὶ ἤρπαισθη καλπαζών.

Εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς πλατείας μελανὴ σκιὰ ἔψαλλε διὰ παραπονετικῆς φωνῆς δημῶδες τι ἄσμα τοῦ Μορβάν.

Ἦτο ὁ ἱερεὺς ζητῶν τὸν οἶκόν του.

Ὁ Μισὸ ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του.

Ὁ ἱερεὺς κλονιζόμενος ἐτραγῶδει πάντοτε

Ὁ χωροφύλαξ, ὅστις δὲν ἦν ὅσον ἐκεῖνος ζαλιγμένος, ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ὁ Ἰβ' μετέβη καὶ οὗτος, καὶ κατεκλίθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, οὐχὶ μακρὰν τῆς καλύβης τῆς Ροζίνας.

Ἡ Ἀγνὴ ἐξύπνησε τὴν μητέρα της καὶ διελθοῦσα μετ' αὐτῆς τὰς ἐρήμους τῆς ἐπαύλεως αἰθούσας ἀνῆλθε τὴν κλίμακα καὶ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της, κείμενον παρὰ τὸ δωμάτιον τῆς μητρός της.

Ἡ Μαριάννα, μείνασα μόνη, κατεβίβασε τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης της, ὡς εἴθελε νὰ θέσῃ ἐμπόδιον μεταξὺ αὐτῆς καὶ

τῶν φαντασμάτων, ἅτινα ἐτάρασσον καθ' ἐκάστην νύκτα τὸν ὕπνον της.

Εἰς τὸ μαγειρεῖον ἔμενον μόνον οἱ δύο ἀδελφοὶ Ἰακώβος καὶ Κορεντῖνος μετὰ τοῦ φύλακος τοῦ Σαῖν-Ζιλῶν.

Ὁ Ζεαννῖνος, μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πτώματος τοῦ Νοὲλ Τρελάν, ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὴν ἔπαυλιν τοῦ Πενοῆ ὡς κατηραμένην οἰκίαν. Διὰ τοῦτο, χωρὶς νὰ προδώσῃ τοὺς ἀρχαίους αὐτοῦ φίλους, ἀπεμακρύνθη ἐπὶ τινὰ κκιρὸν τῶν Κεραυνῶν.

Τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο ἐπροξέει αὐτῷ φρικτὴν.

Βαθμηδὸν ὁμῶς συνῆλθε καὶ γοητεία ἰσχυρά, ἀκατάσχετος, εἴκνευεν αὐτὸν πρὸς τὴν ἔπαυλιν.

Ὁ ἀπόκληρος οὗτος τοῦ ἔρωτος ἦν τόσῳ δυσειδής, ὥστε αἱ νεάνιδες τοῦ τόπου μετεχειρίζοντο αὐτὸν ὡς ἀντικείμενον τῶν χλευασμῶν των· οὐδεμία τούτων θὰ ἔσπεργε νὰ λαβῇ αὐτὸν ὡς σύζυγον.

Εἰς Πενοῆ ἡ εὐτυχία του ἦν ν' ἀποθαυμάζῃ τὴν Μαριάνναν, ἣτις ἐδέχετο αὐτὸν μετὰ μητρικῶν μεριδιαμάτων. Ἡ Μαριάννα ἦγεν ἡλικίαν τριάκοντα ἐννέα ἐτῶν ὅτε κατέστη χήρα τῷ 1872.

Ὁ Ζεαννῖνος ἦν κατὰ δέκα ἔτη νεώτερος. Ἡ Μαριάννα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο ἔτι ὠραία καὶ συμπαθής. Ὁ φύλαξ ἡγάπα αὐτὴν περιπαθῶς, ἐξέφρασε δ' αὐτῇ τὸ φλογερὸν πάθος του διὰ θερμῶν λόγων καὶ μετ' ἀρκετῆς εὐγλωττίας.

Ἡ Μαριάννα εἶχεν ἤδη ὑποστῇ τὰς προσβολὰς τοῦ κακοῦ, ἐξ οὗ ἀπέθνησκειν. Αἱ σκηναί, εἰς ἃς παρέστη μάρτυς πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Πέτρου Κεραυνῶν, εἶχον ἀλλοιώσει τὸν νοῦν της. Ἀντέστη ἐν τούτοις καὶ παρητήρησε τῷ Ζεαννῖνῳ τοὺς κινδύνους σχέσεως, ἣν δυσκόλως θὰ ἠδύνατο ν' ἀποκρύψωσιν ἐν οἰκίᾳ πλήρῃ παιδίων καὶ ὑπηρετῶν.

Ἐκεῖνος ἐπέμεινε. Τέλος δὲ μετὰ πολλοὺς δισταγμοὺς ἡ Μαριάννα ὑπέκυψεν καὶ ἐγένετο ἡ ἐρωμένη του ἐξ ἀγαθότητος ψυχῆς καὶ ἐξ ἀδυναμίας χαρακτῆρος, διότι τὰ πάθη τῆς ὠραίας κόρης τοῦ Γουεενὲκ εἶχον αἰφνης σθεσθῇ μετὰ τὴν γέννησιν τῶν τέκνων της. Ἡ ἀποκάλυψις ἄλλως τε τοῦ φοβεροῦ μυστικοῦ, ὅπερ ἐφόνευσε τὸν σύζυγόν της εἶχε καταστήσει αὐτὴν ἀναίσθητον πρὸς πάντα ἐκτὸς τῆς ὀδύνης καὶ τῶν τύψεων.

Ὁ Σκορράφας ἡσθάνετο εὐγνωμοσύνην ἀπεριόριστον διὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣτις ὑπῆρξεν ὁ μόνος ἐν τῷ βίῳ του ἔρως. Ἐμάντευσε καὶ ἡσθάνθη τὴν ὀδύνην της, μεγάλη δὲ θλίψις κατέλαβεν αὐτόν, ὅτε εἶδε τὴν ὑγιεῖαν τῆς Μαριάννας καταπίπτουσαν, τὴν δὲ παραφροσύνην καταλαμβάνουσαν βαθμηδὸν τὴν ἀγαθὴν καὶ γλυκεῖαν ἐκείνην ψυχὴν.

Περιποιεῖτο αὐτὴν παντοιοτρόπως καὶ ὀλονὲν ἐφεύρισκε προφάσεις, ἵνα μεταβιῇ καὶ διέρχεται ὥρας τινὰς πλησίον της.

[Ἔπεται συνέχεια].

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ BENEVENTOY

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ ἐπὶ μακρόν. Περιφρονῶν τὰ γηρατεῖα, τὰς στερήσεις καὶ τοὺς κινδύνους, μόλις ἔμαθεν τὴν ὑπὸ τοῦ Σαλαδίνου ἄλωσιν τῆς Ἱερουσαλὴμ, σταυροφορήσας διῆλθε μετὰ ἐνενηκοντακισχιλίων μαχητῶν τὴν Οὐγγαρίαν, τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα... Ἀλλ' ἀφικόμενος εἰς Συρίαν, ὅπως ἐπιδιώξῃ τὴν ἀνάκτησιν τῶν ὑπὸ τοῦ Σαλαδίνου κατακτηθειῶν χωρῶν, καὶ ριφθεὶς ὅπως λουσθῇ εἰς τὸν Κύδων — ἐνθα καὶ ὁ Ἀλέξανδρος μικροῦ ἐδέησε ν' ἀπολέσῃ τὴν ζωὴν — ἐπνίγη οἰκτρῶς...

Ἱστορικός τις ἔγραψεν ὅτι ἐπνίξαν αὐτόν... ἀλλ' ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐγκλήματος κεῖται ἐν ταῖς χερσὶν ἐκείνου, ὅστις δύναται πάντοτε νὰ τὸ τιμωρήσῃ. Αὕτη δ' εἶναι ἡ σταυροφορία, καθ' ἣν οἱ χριστιανοὶ ἤλωσαν τὴν Πτολεμαῖδα, ἥς συμμετέσχον Φίλιππος ὁ Αὐγούστος, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, καὶ Ρικάρδος ὁ Λεοντοκαρδὸς, βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, μετὰ πολλῶν χριστιανῶν βαρόνων, καὶ τὴν ὁποίαν μετὰ τύσης ἱστορικῆς ἐμβριθείας ἐξιστόρησεν ὁ διάσημος Οὐαλτερσκῶττος.

Z

Ἄς βάλῃ ὁ αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης Φρειδερίκος ἃ τὰ χεῖλα τοῦ Βλακάσου τὴν καρδίαν, ἑωσοῦ τοὺς Μιλανέζους νὰ κατακτήσῃ, ποῦ στημένη ὀλοῦθεν τ' ὄχουν πολιορκία στενὴ, καὶ εἶναι Ἀναγκασμένος μακρὰ ἀπ' ταῖς χώρας Ποῦ τ' ἄφισε ὁ πατέρας του νὰ μὴν... Κοὶ Γερμανοὶ τοῦ ἀκούει μὲς ἃ τὰ στήθα νὰ θλίβεται διὰ τοῦτο ἡ καρδίαν τους.

(ΠΟΙΗΜΑ τοῦ τροβαδούρου Σορδέλλου εἰς τὸν θάνατον τοῦ κύρ Βλακάσου.)

Ἡ θύελλα, ὁ κεραυνὸς καὶ ὁ σεισμὸς εἶναι φοβερὰ σημεῖα τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ φοβερώτερος τούτων εἶναι ὁ μοχθηρὸς βασιλεὺς.

Ἄν ὁ ὕψιστος δὲν ἐβράχυνε τὴν ζωὴν του, θὰ ἐφαίνετο μὴ θέλων πλέον νὰ τηρήσῃ τὴν πρὸς τὸν Νῶε διαθήκην, — δι' ἧς ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ κατέστρεφεν ἐν τῷ μέλλοντι τὴν γῆν, — διότι τὸ ἀνθρώπινον γένος αὐξάνει ἐν τῷ δόλῳ καὶ ὁ νοῦς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς παιδικῆς τοῦ ἡλικίας εἶναι ἐστραμμένος εἰς τὸ κακόν.

Ἀλλ' ἂν ἡ ζωὴ ἦναι βραχεῖα, ἡ ἀτι-

*Κ.

μία είναι μακρά· καὶ ἡμεῖς, οἱ ἀπόγονοι τῶν μεγάλων κακούργων, δὲν θὰ ἀφίσω-
μεν τὴν μνήμην αὐτῶν νὰ περιέλθῃ εἰς
λήθην· ἀλλὰ θὰ κατέλθωμεν εἰς τοὺς τά-
φους καὶ θὰ συνταραξώμεν τὴν κόνιν τῶν.

Τὸ περιβάλλον τὰ εἰδεχθῇ ἐκεῖνα κρα-
νία στέμμα εἶναι ὕβρις δι' αὐτούς, χλεύη
δι' ἡμᾶς. Τὸ ὑπὸ τοῦ χρόνου καταφαγω-
μένον ξίφος κεῖται παρὰ τὴν πλευρὰν αὐ-
τῶν ἄνευ στόματος καὶ ἄνευ αἰχμῆς...

Ὁ τόσον φοβερός ἐκεῖνος βραχίον δὲν
δύναται πλέον νὰ μᾶς πλήξῃ... Ὁ σκώ-
ληξ ἐνίκησεν αὐτόν! Καὶ ἡμεῖς ἀποσπῶ-
μεν ἀτιμωρητὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου καὶ τῆς
γῆς τὰ ὀνόματα ἐκεῖνα, τὰ περιβάλλομεν
δι' αἰσχύνῃς, καὶ μεταδίδομεν αὐτὰ εἰς
τὰς μελλούσας γενεάς. Ὅταν ἡ φωνή μου
θὰ λησμονηθῇ, ἃς ἐγερθῇ νοὺς θερμώτε-
ρος ὅπως ἀναζωπυρήσῃ διὰ τῆς περιφρο-
νήσεως τὴν μνήμην ταύτην τοῦ ἐγκλή-
ματος, καὶ εἴθῃ ὁ διαρρέων αἰὼν νὰ παρα-
δώσῃ αὐτὴν εἰς τὸν διάδοχόν του ὡς πα-
ρακαταθήκη, ἣν φίλος ἐμπιστεύεται εἰς
φίλον, ὅπως ἡ ἀπελπισία φλέγῃ βραδέως
καὶ κατὰ πυρίνους σταγόνας τὸ πνεῦμα
τοῦ κακούργου, ὅστις οὕτω θὰ μάθῃ ὅτι
ὁ θάνατος ὑπῆρξε δι' αὐτὸν βάπτισμα κα-
τάρας, ἐν τῇ αἰωνίᾳ ζωῇ τῆς ψυχῆς.

Ἄν τις τῶν ἡμετέρων ἀναγνώστων
ἡσθάνθῃ ποτὲ ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην
συμπάθειαν πρὸς Ἑρρίκον τὸν Ζ', ὃν εἴ-
δομεν ἀνωτέρω παρορμῶντα τὸν πατέρα
του εἰς τὴν εἰρήνην, ἃς μάθῃ ὅτι αἱ ἄ-
νωθι σκέψεις ἐγένοντο δι' αὐτόν. Μηδεὶς
πιστευσάτω ὅτι εὐγενὴς πράξις εἶναι κατ'
ἀνάγκην ἀπόρροια εὐγενοῦς καρδίας, διότι
τοῦτο θὰ ἦτο ἀντικρὺς μωρία.

Τὸ πλεῖστον ἡμῶν πράττει τὸ ἀγαθόν,
διότι ἐκ τοῦ κακοῦ οὐδὲν θὰ ἐκέρδιζε·
ἐγκληματεῖ δέ, διότι ἐν τῇ ἀγαθῇ πράξει
δὲν εὐρίσκει τὸ συμφέρον του. Τὸ δὲ
πνεῦμα δὲν μεταβάλλεται ἐκ τούτου κατ'
ἐλάχιστον... μένει πάντοτε πονηρὸν ἢ κα-
κότροπον, ὡς ἡ φύσις ἢ ἡ ἀνατροφή ἐπλα-
σαν αὐτό. Ἄν Ἑρρίκος ὁ Ζ' ἠγάπησεν τὴν
εἰρήνην, τοῦτο συνέβη διότι ὁ πατήρ του
εἶχεν ὑποσχεθῇ αὐτῷ νὰ τὸν παραλάβῃ
συμβασιλέα, καὶ δὲν ἤλπιζε νὰ ἐπιτύχῃ
τοῦτο, ἂν μὴ πρῶτον ἔληγεν ὁ πόλεμος.

Ὁ Φρειδερίκος, βλέπων ὅτι διὰ τῶν
ὀπλων δὲν θὰ ἐκυριάρχει τῆς Ἰταλίας,
ἀπεπειράθη νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο διὰ τῶν
διαπραγματεύσεων, ἐφ' ᾧ καὶ ἐζήτησε
παρὰ Γουλλιέλμου τοῦ Β' βασιλέως τῆς
Νεαπόλεως, ἀγιωτάτου βασιλέως, προσε-
πιλεγομένου τοῦ Ἀραβου, τὴν θεῖαν αὐ-
τοῦ Κωνσταντίαν, θυγατέρα ὀψιγενῆ τοῦ
βασιλέως Ρογήρου, σύζυγον διὰ τὸν υἱόν
του Ἑρρίκον. Ὁ Γουλλιέλμος, μὴ ἔχων
τέκνα, παρεδέξατο τὴν πρότασιν, καὶ —
καθ' ἃ ἐφημίσθη — οἱ γάμοι ἐγένοντο, τῷ
1184, ἐν Μεδιολάνῳ¹ κατέχοντος τὸν πα-

πικὸν θρόνον Οὐρβανοῦ τοῦ Γ'. Λέγεται
μάλιστα ὅτι ὁ Ἑρρίκος, πλὴν τῶν ἐπὶ
τοῦ θρόνου τῆς Νεαπόλεως δικαιωμάτων,
ἔλαβε προῖκα 150 ὄνους, ὧν τὰ φορτία
ἦσαν χρυσός, ἀργυρὰ σκεύη, μεταξὺ τὰ
ἱμάτια, καὶ ἄλλα πολύτιμα εἶδη ἄλλα,
μετ' οὐ πολὺ, ἀποθανόντος τοῦ Γουλλιέλ-
μου, καίπερ τὸ στέμμα περιήρατο εἰς τὴν
Κωνσταντίαν κληρονομικῶ δικαιώματι,
οἱ Σικελοί, βαρέως φέροντες τὴν ξένην
δεσποτείαν, ἀνηγόρευσαν βασιλέα τὸν
Ταγκρέδην, κόμητα τοῦ Λέτσε καὶ πρίγ-
κηπα τοῦ Τάραντος, νόθον δὲ υἱὸν τοῦ
Ρογήρου δουκὸς τῆς Ἀπουλίας.

Ἑρρίκος ὁ Ζ', θέλων νὰ διεκδικήσῃ τὰ
ἐπὶ τοῦ θρόνου δικαιώματά του, ἐπεκα-
λέσθη τὴν ἀρωγὴν τῶν Πισατῶν καὶ τῶν
Γενοουησίων, ὑποσχεθεὶς αὐτοῖς πλεῖ-
στα ὅσα προνόμια, καὶ ἐκστρατεύσας ἀπὸ
τοῦ Κεπερανίου κατέλαβεν ἅπασαν τὴν
Τέρραν δι' Ἀσόρο, ἄχρι τῆς Νεαπόλεως,
ἥτις εἶχε κηρυχθῇ ὑπὲρ τοῦ Ταγκρέδου.

Φοβερὰ ἐπιδημία, ἐνσκήψατο ἐν τῷ
γερμανικῷ στρατῷ, ἐξηνάγκασεν αὐτόν
νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ βασίλειον καὶ νὰ κα-
ταφύγῃ εἰς Γένουαν.

Ριχάρδος, ὁ κόμης τῆς Ἀσέρρας, ἀνε-
κτῆσατο τὴν Τέρραν δι' Ἀσόρο· ἡ δὲ αὐ-
τοκράτειρα Κωνσταντία, ἥτις εἶχε μείνῃ
ἐν Σκλήρῳ, βασιθεύσασα ἐπὶ τῆς πίστεως
τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ταύτης, παρε-
δόθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸν Ταγκρέδην. Οὐ-
τος, μεγάλῃς ὧν, ἀπέστειλεν αὐτὴν εἰς
τὸν Ἑρρίκον ἄνευ λύτρων. Πῶς ὁμῶς ἀν-
τημεμνηθῇ διὰ τὴν εὐγένειάν του ταύτην,
θὰ ἴδωμεν κατωτέρω Ρογήρος, ὁ πρωτό-
τοκος τοῦ Ταγκρέδου, ὅστις ἦτο ἡ ἐλ-
πίς αὐτοῦ καὶ ἡ παρηγορία, συζευχθεὶς
τὴν Εἰρήνην, θυγατέρα τοῦ Ἰσακίου Ἀγ-
γέλου, αὐτοκράτορος τῆς Κωνσταντινου-
πόλεως, ἀπέθανεν. Ὁ Ταγκρέδης, κατα-
βληθεὶς ὑπὸ τῆς λύπης, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀ-
κολουθήσῃ αὐτῷ εἰς τὸν τάφον, καταλι-
πὼν τὴν σύζυγόν του Σιβιλίαν μόνην προ-
στάτιδα τῶν τριῶν αὐτοῦ τέκνων: Γουλ-
λιέλμου, Ἀλβινίας καὶ Μανδονίας. Ἑρρί-
κος ὁ Ζ', μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ γε-
ναίου ἡγεμόνος, ἐξεστράτευσεν ἄνευ ἀνα-
βολῆς κατὰ τοῦ βασιλείου καὶ τὴν φορὰν
ταύτην ἐπέτυχῃ, κατακτησάμενος αὐτό.

Ἡ βασίλισσα Σιβιλία κατέφυγε μετὰ
τῶν τέκνων τῆς εἰς τὸ φρούριον. Κατατα-
βελλότα, ὅπερ, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖ-
νην, ἐθεωρεῖτο ἀπόρητον.

Ὁ Ἑρρίκος ἐπρότεινεν αὐτῇ νὰ τῷ πα-

τῆς ἐν Πανόρμῳ μονῆς τοῦ Σωτῆρος, ἔνθα εἶχε πε-
ριβληθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ἐνομφεῦθ' αὐτὴν. Προσ-
θέτουσι δὲ ὅτι ἡ Κωνσταντία, ὅτε ἐνομφεῦθ' τὸν
αὐτοκράτορα, ἦτο πεντηκοντοετής. Ἐγχεῖς δὲ γενομένη
καὶ βλέπουσα ὅτι οὐδεὶς ἐπίστευεν εἰς τὴν ἐγκυμοσύ-
νην τῆς, ὅτε ἡθάνθη προσεγγίζουσαν τὴν ἡμέραν τοῦ
τοκετοῦ, διέταξε νὰ ἐγείρωσι σκηνὴν ἐν τῇ πλατείᾳ
τῆς πόλεως Ἰέζι, ἔνθα τότε διέτριβε, καὶ ἐξέδωκε
προκήρυξιν, δι' ἣς προσέκαλε ὅταν δῆποτε γυναῖκα
ἤθελε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. — καὶ ὅτι καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι
τῷ Πανόρμῳ εἶχε πάντοτε τὰ στήθη ἀσκεπῆ, ὅπως
πάντες βλέπωσι τὸ ἀπὸ τῶν μαστῶν τῆς ἐκ ρέον
γάλα. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐκ πορφυρίτου σοφοῦ, τῆς κει-
μένης ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τοῦ Πανόρμου, ἔνθα
ἐτάφη, ἀναγινώσκεται ἐπιγραφή, ἐν ᾗ ἀναφέρονται
πάντα αὐτὰ. Ἐν τούτοις, οἱ νεώτεροι ἱστορικοὶ
ἱστοροῦσι τὸ γεγονός, ὡς ἐν τῷ κειμένῳ ἀναφέρωμεν.

ραδῶσῃ τὸ φρούριον, λαμβάνουσα ἀντ' αὐ-
τοῦ τὴν κομητείαν τοῦ Λέτσε, τὴν πρῶ-
την τοῦ συζύγου αὐτῆς κτῆσιν. Ἀπεδέ-
ξατο ἡ δυστυχὴς τὴν πρότασιν· ὁ δὲ Ἑρ-
ρίκος ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσιν του, ἀποτυ-
φλώσας καὶ εὐνουχίας τὸν Γουλλιέλμον,
ἀποθανόντα μετ' οὐ πολὺ ἐκ τούτου, καὶ
καθεύξας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Γριγιόνων τὴν
Σιβιλίαν, τὴν Ἀλβινίαν καὶ τὴν Μανδο-
νίαν.

Τότε δὲ ἐξεδηλώθη ἅπασα αὐτοῦ ἡ θη-
ριωδία. Συλλαβὼν πάντας τοὺς μετὰ τοῦ
Ταγκρέδου συνταχθέντας, διέταξεν ὅπως
θέσωσιν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των σιδηροὺς
στεφάνους πεφυρακτωμένους καὶ δι' ἡλῶν
πεφυρακτωμένων ἐπίσης καθηλώσωσιν αὐ-
τούς.

Ριχάρδον τὸν κόμητα τῆς Ἀσέρρας,
συλληφθέντα, διέταξε πρῶτον νὰ σύρωσι
δεδεμένον ἀπὸ τῆς οὐρᾶς ἵππου καὶ εἶτα
νὰ κρεμάσωσιν αὐτόν ἀπὸ τῶν ποδῶν·
οὐδ' ἐπέτρεψεν ὁ θηριώδης νὰ καταβιβά-
σωσιν αὐτόν ζῶντα ἀπὸ τοῦ ἱκρίωματος.
Τοῦ μεγάλου ναυάρχου Μαργαρίτου ἐξώ-
ρυξε τοὺς ὀφθαλμούς. Τοὺς Γενοουησίους
καὶ τοὺς Πισάτας ἐνέπαιξεν, οὐδεμίαν
τῶν πρὸς αὐτοὺς ὑποσχέσεων του τηρή-
σας.

Εἶτα, μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τοὺς ζῶντας,
ἔστρεψε τὴν λύσσαν αὐτοῦ καὶ κατὰ τῶν
νεκρῶν.

Ἐκθάψας τὰ πτώματα τοῦ Ταγκρέ-
δου καὶ τοῦ Ρογήρου ἀπέσπασε λυσσώδως
τὸ στέμμα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς των.

Αἱ ὀμότητες αὐτοῦ καὶ αἱ ἀρπαγαὶ
ὑπερεπλεόνασαν, ὥστε ὁ Πάπας. ἔπεμψε
πρὸς αὐτὸν πρεσβευτὴν, ὅπως θέσῃ τέρμα
εἰς αὐτάς.

Ἄλλ' ἐκεῖνος, περιφρονήσας πάσας τὰς
τοῦ πρεσβευτοῦ τούτου παραστάσεις, ἐξε-
μάνη ἔτι μάλλον, καὶ πρὸς μεγίστην λύ-
πην τῶν Πανορμίων πάντας τοὺς θησαυ-
ροὺς τῶν πρώην βασιλέων, τὰ χρυσὰ καὶ
ἀργυρὰ σκεύη, τὰ ἐπιπλά, τὰ ἱμάτια καὶ
πᾶν ὅ, τι πολύτιμον, ἔπεμψεν εἰς Γερμα-
νίαν.

Ἄλλ' ἐν μέσῳ τῶν κακουργημάτων του
τούτων, εὗρεν αὐτόν ὁ θάνατος. Μισητὸς
γενόμενος τοῖς ὑπηκόοις αὐτοῦ καὶ αὐτῇ
ἔτι τῇ συζύγῳ του Κωνσταντίᾳ, λέγεται
ὅτι, δηλητηριασθεὶς ὑπ' αὐτῆς ταύτης, ἀ-
πέθανεν ἐν Μεσσήνῃ τὴν 28 Σεπτεμβρίου
1197. Ἡ Κωνσταντία, μέινουσα ἀπόλυτος
βασίλισσα, ἔπεμψε πρεσβευτὰς πρὸς τὸν
Πάπαν, αἰτουμένη παρ' αὐτοῦ ὅπως ἐπι-
τρέψῃ τὴν τοῦ αὐτοκράτορος ταφὴν ἐν
ιερῷ τόπῳ καὶ περιβάλλῃ τὸν υἱὸν τῆς
Φρειδερίκου διὰ τῆς βασιλείας.

Ὁ Κελεστίνος ἀπήντησεν ὅτι δὲν θὰ
ἐπέτρεπε τὴν ἐν ἱερῷ τόπῳ ταφὴν τοῦ
Ἑρρίκου, ἂν μὴ πρῶτον ἀπεδίδοντο εἰς
Ριχάρδον τὸν Λεοντόκαρδον τὰ χρήματα,
ἅτινα ὁ Ἑρρίκος ἤρπασεν δι' ἀπειλῶν παρ'
αὐτοῦ, ὅτε συλλαβὼν αὐτόν διερχόμενον
ἐκ τῆς χώρας του τὸν ἐφυλάκισε, καὶ ὅτι
τὴν περιβολὴν θὰ παρεχώρει εἰς τὸν Φρει-
δερίκον, ἂν οὗτος ἐμέτρει χίλια ἀργυρὰ
μάρκα¹ εἰς τοὺς καρδινάλιους.

1. Τὸ μάρκον ἰσοδυναμεῖ πρὸς 65 ἀργυρὰ σκεῦδα.

1. Κατὰ τοὺς παλαιούς χρονογράφους, ὁ Ἑρρίκος, ἐπανελθὼν ἐκ Συρίας καὶ μεταβάς εἰς Ρώμην, ἐπὶ πάπα Κελεστίνῳ τοῦ Γ', εὗρε τὴν ἐκκλησίαν ἐρίζου-
σαν πρὸς τὸν Ταγκρέδην κόμητα τοῦ Λέτσε, ὃν οἱ πα-
ρόντες εἶχον ἀναγορεύσει βασιλέα τῆς Ἀπουλίας καὶ
τῆς Σικελίας. — Ὅπως δ' ἀφαίρεσις τούτῳ τὸ βασι-
λεῖον, συνενόηθη μετὰ τοῦ Πάπα καὶ, ἀρπάσας τὴν
θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ρογήρου Κωνσταντίαν, ἀπὸ

Ἡ Κωνσταντία, θέλουσα νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν πρῶτον ὄρον, — ἀλλὰ νομίζουσα ὅτι θὰ ἡτίμαζε τὴν μνήμην τοῦ συζύγου της, ἂν ἀπέδιδεν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν Ριχάρδον τὰ χρήματα, ὡς κλαπέντα, — ἐσκέφθη ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐξοικονομήσῃ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, μετροῦσα τριακόσια ἀργυρὰ μάρκα εἰς τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς τοῦ Κιστερκίου· ἀλλ' οὗτος ἡρνήθη, εἰπὼν ὅτι δὲν δύνανται νὰ προσφέρῃ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ Χριστοῦ, ἢ μόνον προσφορὰς ἀγνὰς ἀπὸ πάσης ἀνθρωπίνης ἀδικίας. Ἐπὶ τέλους, ἐξοικονομήθη τὸ πρᾶγμα, καὶ ὁ Ἑρρίκος ἐτάφη, ἐντὸς σοροῦ ἐκ πορφυρίτου, ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τοῦ Πανόρμου, ἔνθα νῦν περιμένει τὴν θείαν δίκην.

Ὁ δεῦτερος ὅρος ἐξετελέσθη ἀπροσκόπτως, καὶ ὁ Φρειδερίκος ἔλαβε τὴν τῆς βασιλείας περιβολήν.

Μετὰ δὲ τὴν τακτοποίησιν τῶν τοῦ βασιλείου, ἡ Κωνσταντία ἀπέθανε τὴν 25 Νοεμβρίου 1198, καταλιποῦσα ἀσυνέτως τὸν κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἀναγορευθέντα Πάπαν Ἰννοκέντιον τὸν Γ' κηδεμόνα τοῦ υἱοῦ της καὶ ὀρίασα — ὅπως ἀφαιρέσῃ πᾶσαν πρὸς ἀρνησιν πρόφασιν — ἐτησίαν αὐτῷ ἐπὶ τούτῳ ἀμοιβὴν 30 000 ταρίων¹.

Δὲν θὰ ἀφηγηθῶμεν ἐνταῦθα πῶς ἐχρήσατο ὁ Ἰννοκέντιος τῆς ιδιότητος αὐτοῦ ὡς κηδεμόνος τοῦ Φρειδερίκου, ὅπως ἀφαιρέσῃ αὐτῷ μέγα μέρος τῶν ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου τοῦ Ζ' δωρηθέντων εἰς τοὺς ἱεπότας του τιμαρίων, ἰσχυριζόμενος ὅτι ταῦτα ἀνήκον εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Καρόλου καὶ τῆς κομήσεως Μαθιλλδης τῇ ἐκκλησίᾳ γενομένης δωρεάς.

Δὲν θὰ ἀφηγηθῶμεν πῶς μετὰ τὴν ἡτταν τοῦ Γερμανοῦ Μαρκοβάλδου, θελήσαντος νὰ κατακτήσῃ τὴν Σικελίαν, ἐπλαστογράφησε διαθήκην Ἑρρίκου τοῦ Ζ', φέρουσαν μεταξὺ τῶν ἄλλων αὐτῆς διατάξεων καὶ τὴν ρητὴν πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Φρειδερίκου ἐντολὴν ν' ἀναγνωρίζῃ τὸ βασίλειον ὡς ἀνήκον εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς ταύτην ν' ἀποδιδῇ αὐτὸ ἀποθνήσκων ἄτεκνος. Δὲν θὰ ἀφηγηθῶμεν πῶς, μὴ δυνάμενος νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ βασίλειον κατὰ τὸν Γερμανὸν, προσεκάλεσαν ἀσυνέτως τὸν Γουαλτιέρην Βρένναν, σύζυγον τῆς Ἀλβινίας, θυγατρὸς τοῦ Ταγκρέδου, ἀποφυλακισθείσης, ὅστις θὰ ἤρπαζε βεβαίως αὐτὸ ἀπὸ τοῦ νεαροῦ Φρειδερίκου, ἂν μὴ ἀπέθνησκε τραυματισθεὶς καιρίως ἐν τινὶ ναυμαχίᾳ κατὰ τοῦ κόμητος Διοπόλδου παρὰ τὴν Σάμον· οὐδὲ πῶς ὁ Φίλιππος, θεῖος τοῦ Φρειδερίκου, ἀντὶ νὰ προστατεύσῃ τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνεψιοῦ του ἐν Γερμανίᾳ, ἔλαβε τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα ἐν Μαγεντία, ἐνθ' ἑτέρα μερίς ἔσπεφεν αὐτοκράτορα τὸν δοῦκα τῆς Ἀκυτανίας Ὁθωνα ἐν Ἀκυισγράνῳ.

Δὲν θὰ ἀφηγηθῶμεν πῶς ὁ Φίλιππος, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Φιλίππου, ἐξεδίωξεν ἐκ Κολωνίας τὸν Ὁθωνα, βοηθούμενον ὑπὸ Ριχάρδου τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, καὶ πῶς μετ' οὐ πολὺ δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος τοῦ

Βίτελσπαχ, εἰς δὲν ἡρνήθη νὰ δώσῃ ὡς εἶχεν ὑποσχεθῇ, τὴν θυγατέρα αὐτοῦ σύζυγον, κατέλιπε τὸν Ὁθωνα ἀνενόχλητον κύριον τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἀρκοῦμεθα μόνον ἀναφέροντες ὅτι ὁ Πάπας, ὅστις ἐσκέπτετο μόνον τινὶ τρόπῳ νὰ καλῶσιν τὴν συνένωσιν τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως μετὰ τῶν Κρατῶν τῶν Γερμανῶν αὐτοκρατόρων, συνήνεσε, πρὸς βλάβην τοῦ Φρειδερίκου, διὰ τῆς συνθήκης τῆς Σπίρας, νὰ στέψῃ τὸν Ὁθωνα ἐν Ρώμῃ.

Οὗτος κατελθὼν διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Τρέντου εἰς Ἰταλίαν, ἐστέφθη βασιλεὺς ἐν Μεδιολάνῳ καὶ αὐτοκράτωρ ἐν Ρώμῃ.

Μεθ' ὃ ἐξεδήλωσε τὰ κατὰ τοῦ Ποντίφικος αἰσθημάτα του, ἀρνηθεὶς νὰ παραχωρήσῃ αὐτῷ τὴν κληρονομίαν τῆς κομήσεως Μαθιλλδης, καὶ ἐξεστράτευσε πρὸς κατάκτησιν τῆς Σικελίας.

Ὁ Ἰννοκέντιος, ἐν ἐλλείψει ὄπλων, κατέφυγεν εἰς τοὺς ἀφορισμούς. Τόσον δ' ἰσχυρὰ ἦσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ μέσα ταῦτα, ὥστε οἱ ἀρχιεπίσκοποι τῆς Μαγεντίας, τοῦ Τρέβερι καὶ τῆς Θυρίγγης, ὁ βασιλεὺς τῆς Βοημίας, ὁ δούξ τῆς Βαυαρίας καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν τῆς αὐτοκρατορίας βαρόνων, ἐπαναστατήσαντες, συνεμάχησαν μετὰ τοῦ Φιλίππου Αὐγούστου κατὰ τοῦ Ὁθωνος καὶ συνελθόντες ἐν Βαμβέργῃ ἐκήρυξαν αὐτὸν ἔκπτωτον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου, ἀναγορεύσαντες ἀντ' αὐτοῦ αὐτοκράτορα τὸν Φρειδερίκον.

Ὁ Ὁθων, ἐγκαταλιπὼν πάντα τὰ ἐν Ἰταλίᾳ σχέδιά του, ἐπανήλθεν ἀμέσως εἰς Γερμανίαν.

Ὁ Ἰννοκέντιος δὲν ἐπεθύμει βεβαίως νὰ ἴδῃ τὸν Φρειδερίκον ἀναμιγνυόμενον εἰς τὰ τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἀλλὰ τότε δὲν εἶχε τι καλλίτερον νὰ ἀντιτάξῃ εἰς τὸν Ὁθωνα, καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ συχνάκις δὲν πράττει τις ὅ,τι θέλει, ἀλλ' ὅ,τι δύναται.

Ἄλλως τε εἶναι βέβαιον ὅτι αὕτη ὑπῆρξεν ἡ μόνη περίστασις, καθ' ἣν οἱ Γιβελλῖνοι ἔλαβον τὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας κατὰ τῶν Γουέλφων.

Ὁ δὲ Φρειδερίκος, καταλιπὼν τὴν Νεάπολιν, ἀπῆλθεν εἰς Γένουαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀκυισγράνον, ἔνθα ἀνηγορεύθη βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων. Ἐν τούτοις ὁ Ὁθων, ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ Φιλίππου Αὐγούστου βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἀφίκετο εἰς τὴν γέφυραν τῆς Βουβίνης, μεταξὺ τῆς Λίλλης καὶ τῆς Τουρναι, ὅπου τὴν 27 Ἰουλίου 1214 ὑπέστη τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐκείνην ἡτταν, μεθ' ἣν ἀπελπισθεὶς ἀπεσύρθη εἰς τὸ φρούριον τοῦ Χαρτσβούργου, ἔνθα, θρηνῶν τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ, κατέστοιφεν ἐν μετανοίᾳ τὸν βίον.

Ὁ Ἰννοκέντιος, ἀσθενήσας βαρέως, ἀπέθανεν. Ὑπῆρξεν ἀνὴρ ἐκ τῶν λογιστῶν, βαθύς νομικὸς καὶ φίλαρχος. Ἡ παπυσὺν αὐτοῦ εἶναι διάσημος διὰ τὴν ἰδρύσιν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, διότι — καίπερ τὸ ἰδίως λεγόμενον Ἱερὸν Δικαστήριον ἰδρύθη ἐπὶ Ἰννοκεντίου τοῦ Δ' —

Ἰννοκέντιος ὁ Γ' ἀνέθετο εἰς τὸν Ἅγιον Δομίνικον Γουσμάν τὸ κατὰ τῶν Ἀλβιγίων κήρυγμα καὶ ἐπεδίωξε παντὶ σθένει τὸν ὄλεθρόν των.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΠΑΥΛΟΥ ΛΙΝΔΑΟΥ

ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ

[Συνέχεια]

• Κάννες. (Alpes Maritimes).

• 26 Νοεμβρίου 1880.

• Ἀγαπητὲ ἐξαδέλφε,

• Νὰ τολμῶ νὰ σέ παρακαλέσω καὶ ἐγὼ δι' ἐν προσκλητήριον; Τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἀμφιβάλλω ἂν, καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν μοὶ τὸ ἔσπελλες, θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ ἡ ὑγεία μου νὰ ἔλθω. Ἐὰν ὁμως ἔχῃς θέσιν δι' ἐμέ καὶ τὸν σύζυγόν μου, τότε θὰ ἔλθω καὶ πρὸ πάντων διὰ νὰ σέ βασανίσω ὀλίγον, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ με ἀναγνωρίσης.

• Ἀσπασμούς ἀπὸ τοὺς δύο μας.

• Ἡ ἀγαπῶσά σε ἐξαδέλφη

• Ἀγγελικὴ Πρετίνα.

Ἐπὶ τοῦ φακέλλου τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἀνεγινώσκετο ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

• Πρὸς τὴν Α. Τ.

• τὸν πρίγκηπα Ριχάρδον τῆς Λομβοῦργης
Εἰς Λομβοῦργην.

ΙΔ'

Ἀξιολύπητος τῷ ὄντι, ἀλλὰ καὶ ἀξιοθαύμαστος, εἶχε καταστῇ ὁ βαρόνος φὸν Μπίττινκ, ὁ γενικὸς οἰκονόμος τοῦ πύργου ἐν Λομβοῦργῃ. Τὰ πάντα ὤφειλον νὰ διέλθωσι διὰ τῶν χειρῶν του, καὶ οὐδεμία διαταγὴ ἐξετελεῖτο, ἐὰν οὗτος δὲν τὴν ἐνέκρινε. Ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας ἦτο ἐπὶ ποδός.

Δὲν ἐπρόκειτο καὶ περὶ μικροῦ πράγματος!

Πέντε ἡγεμόνες, πλεῖστοι ὅσοι ἀπεσταλμένοι καὶ ἄμετρον πλῆθος εὐγενῶν προσκεκλημένων! Ὅσῳ εὐρύχωρον καὶ ἂν ἂν ἦτο τὸ παλαιὸν κτίριον, ἀδύνατον νὰ περιλάβῃ πάντας. Εἶτα οἱ ὑπηρέται, οἱ θαλαμηπόλοι, θὰ ἔχανε βεβαίως τὸν νοῦν τοῦ ὁ καλὸς καὶ φιλόγελος βαρόνος.

Πᾶσαι αἱ οἰκίαι τοῦ χωρίου ἐκείνου ἐνφυκίσθησαν καὶ τὰ δύο ἔτι ξενοδοχεῖα, ἀλλὰ καὶ ταῦτα δὲν ἤρκουν.

Ἐκεῖνο ὁμως, ὅπερ καθίστα ἐκτὸς ἑαυτοῦ τὸν βαρόνον, ἦτο ὅτι πρὸ 25 ἡδὴ ἡμερῶν τὰ τρία ὠραιότερα δωμάτια τοῦ μεγαλειτέρου ξενοδοχείου ἦσαν ἐνοικιασμένα καὶ προπληρωμένα, ἀδύνατον δὲ νὰ μάθῃ ὑπὸ τίνος.

Ἐρωτηθεὶς ὁ ξενοδόχος δὲν ἐγνώριζεν ἄλλο τι, ἢ ὅτι μεσίτης τις ἐκ Βερολίνου ἀφίχθεις ἐνφυκίασε ταῦτα διὰ κυρίαν τινα

1. Τὸ ταρίον τῆς Ἀμάλης ἰσοῦτο πρὸς 12 γράνα.